

**TÆT PÅ kvinder,
der ændrede deres liv**

– Når jeg maler, har jeg det som en fisk i vandet. Jeg går ind i et mentalt rum og bruger ting fra min bevidsthed og underbevidsthed, og jeg tilsidesætter alt andet. Det handler om at være i dialog med værket. Mit mål er at udvikle mig og være en god kunstner. Og blive ved med at arbejde på det.

Tilbage til legehuset

Jonna Pedersen fik stress af sit arbejde, og det fik hende til at tænke over sin livssituation. Derved fandt hun helt tilbage til barndommen.

En sommerdag i 2005 går 34-årige Jonna Pedersen rundt og tænker på, hvor fantastisk livet er.

– Det gav mening. Det var som en forelskelse. Jeg havde gået inde i mørket, og nu var jeg trådt ud i solen, fortæller hun, her tre år og en hel del erfaringer senere.

Hun blev uddannet fra Syddansk Universitet i Odense som cand.negot i 1996 – en uddannelse, der kombinerer sprog, økonomi og markedsføring, der alt sammen passede godt til hende – dengang.

– Jeg har altid været glad for at gå i skole, og jeg havde både lysten og evnerne inden for faget, så det var bare meget naturligt, siger hun.

Efter uddannelsen fik hun job i London, hvor hun arbejdede i reklamebranchen i tre år. Der var udfordringer, hun

udviklede sig, og der var fart på. Men efter tre år begyndte hun at savne Danmark, så hun sagde farvel til London og goddag til Københavns reklamebranche. Og noget begyndte at ulme i Jonna.

– Det føltes bare ikke rigtigt, og det gnavede. Jeg kunne ikke se mig selv være i den branche i fremtiden. Jeg brugte meget tid på at tænke på det, men jeg anede ikke, hvad jeg skulle i stedet, fortæller hun.

Så hun fortsatte. Men på et tidspunkt blev det for meget.

– Det var for hektisk og for mange timer, men jeg er sådan en type, der gerne vil udfordre mig selv, så jeg gik jo med i de store projekter, siger hun.

Jonna måtte sygemelde sig med stress. Tankeprocessen var allerede gået i gang, men her fik hun for alvor sat skub i den.

Da Jonna Pedersen boede i

London, tog hun et kunst-kursus, og det med kunsten begyndte langsomt at snige sig ind på hende. Hun overvejede, om hun kunne bruge sin marketingbaggrund og arbejde på et museum. Men det føltes bare heller ikke helt rigtigt.

En dag så hun en annonce for en billedkunstskole på Frederiksberg, der holdt fernisering.

– Min intuition sagde mig, at jeg skulle gå derned, så en fredag eftermiddag fandt jeg mig selv på vej. Og jeg folte mig hjemme med det samme, jeg trådte ind ad døren, fortæller hun.

Til ferniseringen mødte hun også lederen af skolen, og han mente bestemt, at Jonna skulle gå der. Og sådan blev det. Hun begyndte på Bjørn Ignatius Øckenholts Frederiksborgske Billedkunstskole og fandt det, hun havde søgt.

– Det var underligt, for egent-

lig var det en ret spontan beslutning, bemærker hun og tilføjer, at kun en enkelt gang var hun i tvivl.

– På et tidspunkt ville jeg gerne forsikres om, at jeg havde evnerne til at forfølge kunsten. For hvis jeg ikke kunne gå hele vejen, så ville jeg det ikke. Så jeg spurgte en underviser, og han mente bestemt, at jeg skulle fortsætte. Og med den anerkendelse, jeg har fået, kan jeg godt se, at jeg kan stole på mine evner, siger hun.

Jonna Pedersen valgte at forfølge lærerens fornemmelse og sin egen lyst. Men det var noget helt nyt. Selv om reklamehandler om kreativitet, så var det alligevel noget helt andet.

– At vælge kunsten var jo en helt ny livsstil. Det med penge var ikke afskrækkende, jeg ville bare beskæftige mig med noget, jeg brændte for. Så gerne leve af havregrød. Jeg tjente jo gode penge i mit tidligere job – men

Det med penge var ikke afskrækkende, jeg ville bare beskæftige mig med noget, jeg brændte for.

brugte dem bare, siger hun. At lande på en helt anden hylde end den, hun kravlede op på til at begynde med, påvirkede hende meget.

- Det påvirkede min identitet, og det skete nærmest fra en dag til en anden. Hvem er jeg så? Jeg lærte noget om stress, og jeg lærte mig selv at kende. Jeg fandt på et tidspunkt en værdisklaringsmodel, og den hjalp mig til at finde ud af, hvad der var vigtigst for mig, siger hun.

Fandt sin soulmate

Efter billedkunstskolen ville Jonna gerne finde et atelier at arbejde i. Hun fandt et sted lige inden jul 2003. Inden hun tog på juleferie hos sine forældre på Fyn, var hun inde på skolen for at ønske god ferie. Her mødte hun Bjørn Eriksen, der også er kunstner. De snakkede og snakkede i tre timer og aftalte, at de skulle på Statens Museum for Kunst efter jul.

De mødtes, og det tog ikke længe for dem at finde ud af, at der var andet imellem dem end kunst.

- Det gik hurtigt. Jeg havde fundet min soulmate. Det var fantastisk dejligt, siger Jonna og smiler.

Hun fandt sin kærlighed gennem kunsten, og hun fandt også tilbage til sin barndom. Det er næsten som om, en cirkel er sluttet.

- Som barn havde jeg et legehus, og jeg brugte utrolig meget tid i det rum. Nu er det som om, jeg har fundet tilbage. Faktisk hedder vores atelier »Legehuset«, fortæller Jonna.

Hendes vej fra projektleder til kunstner var egentlig ikke så svær. Da hun først satte sig ned og tænkte over, hvad der var vigtigt, så følte hun, at beslutningen tog sig selv.

- Jeg har aldrig været så glad for livet, som jeg er nu. Det er en fundamental glæde. Jeg føler, at jeg fordyber mig i noget, der er alment vedkommende. Og jeg mødte manden i mit liv, så jeg mødte på flere måder kærligheden.

Fra gymnasielærer til girafsprog

En bog i Basel blev begyndelsen på en ny og lang rejse i Inge Brink Niensens liv - en rejse mod et liv som selvstændig konsulent i kommunikation og væk fra jobbet som gymnasielærer.

Inge Brink Nielsen har altid haft en spirende skuespiller i maven og en velvoksen frankofil i kroppen. Hun var dygtig til fransk i gymnasiet, derfor var det helt naturligt, at hun begyndte at læse fransk på universitetet. Selv om hun valgte fransk af interesse, handlede det også om tiden - en tid hvor flinkeskolen var flittigt besøgt.

- 1950'erne var meget karakteriseret ved, at man opførte sig ordentligt, og man lærte ikke nødvendigvis at følge sine egne længsler, fortæller Inge Brink Nielsen, der i dag er 54 år og nu har fået pakket flinkeskolen godt og grundigt væk.

- Jeg oplever, at jeg arbejder mig mere og mere i retning af et sted, hvor jeg bruger mig selv

optimalt. Når jeg er ude at lave kurser, kan jeg ikke få armene ned - så fedt synes jeg, det er, fordi deltagerne melder tilbage, at det, jeg giver, gør en forskel, fortæller hun.

Men før hun nåede til bogen i Basel og at afholde kurser, der får hendes arme op over hovedet, så læste hun adskillige år på universitetet. Ud over fransk læste hun idræt. Skuespillerdrømmen fik også lidt næring. Hun fik faktisk et stipendium til en teaterskole i Paris, men drømmen rakte aldrig længere end til undervisning. Da hun var færdig med fransk og idræt på universitetet, fulgte hun den naturlige vej som gymnasielærer. Efter nogle år fik hun puttet nogle dramakurser ovenpå, så hun kom til at undervise i dra-

ma og sætte musicals op med eleverne. Som ung tænkte hun mange gange på at søge ind på skuespillerskolen.

- Jeg turde ikke. Jeg var ikke sikker på, at jeg havde talentet. Men det er egentlig ikke noget, jeg fortryder. Den måde, jeg kom til at arbejde med dramatikken, var sjov og mødte det behov for at udfolde mig, som jeg havde, fortæller Inge.

Katalysatoren

Inge havde været gymnasielærer i 15 år, før hun for alvor fandt ud af, at hendes liv skulle have en helt anden retning, end hun nogensinde havde drømt om.

Katalysatoren blev en tur til Basel med sin mand. I en boghandel faldt hun over den franske udgave af den amerikanske psykologs Marshall B. Rosenbergs bog om girafsprog - ikke-voldelig kommunikation.

- Jeg tænkte »YES - her er det, jeg har ledt efter«, selv om jeg egentlig ikke syntes, jeg ledte efter noget. På hotelværelset brugte jeg ret mange timer på at fordybe mig i den her bog, selv om jeg egentlig var på storbyferie, fortæller Inge om sit første møde med girafsproget.

- Det fascinerende var, at det handler om at kommunikere

- Det har givet meget mening i mit liv at udnytte mine potentialer og dele noget, som gør en reel forskel i andre folks liv.

FORTSÆTTES